

Alfons Balbach

Istoria
Mișcării de Reformă
a Adventiștilor
de Ziua a Șaptea

Editura Păzitorul Adevărului

PREFAȚĂ

Scopul acestei cărți este de a-i ajuta pe membrii noștri să cunoască mai bine istoria bisericii noastre de la începutul ei și de a răspunde la întrebările care sunt puse adesea de frații noștri adventiști, cum ar fi: când, unde și cum a luat ființă Mișcarea de Reformă?

Poate că ați citit sau auzit ceva despre, sau mai sigur împotriva Mișcării de Reformă. Ceea ce s-a spus în zilele apostolilor se poate spune și astăzi: „Partida aceasta pretutindeni stârnește împotrivire” (Faptele Apostolilor 28:22). Dar aceasta nu este suficient. Nimeni nu poate cunoaște bine faptele dacă nu ascultă ambele părți. Cât de mult ar fi putut ști cineva despre E. G. White și pionierii Mișcării Advente, sau despre adventismul de ziua a șaptea în general, dacă i-ar fi ascultat numai pe păzitorii bigoți ai zilei întâi? Cât de mult ar fi putut ști un catolic despre Luther și reforma protestantă dacă i-ar fi ascultat numai pe preoții catolici? Și cât de mult ar fi putut ști un evreu pios despre Hristos și creștinism dacă i-ar fi ascultat numai pe Ana și Caiafa? Numai atunci când ascultăm ambele părți și cântărim toate dovezile putem avea o imagine echilibrată.

Existența Mișcării de Reformă nu poate fi înțeleasă clar dacă subiectul nu este studiat din trei puncte de vedere: profetie, doctrină și istorie.

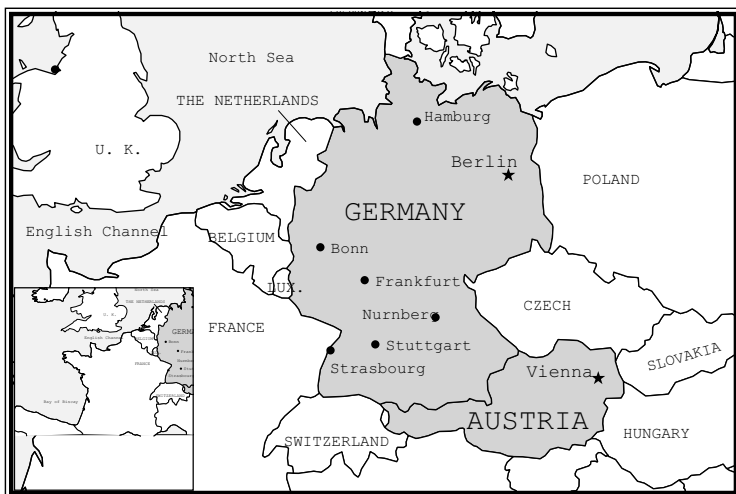
1. Profetia – Spune profetia: (a) că denomi-națiunea AZȘ va fi dreaptă până la sfârșit ca o biserică victorioasă? și (b) că nu poate exista o rămășiță adventistă credincioasă care să stea separat de organizația oficială? Dacă răspunsul este Da!, atunci nu trebuie să ne mai pierdem timpul cu Mișcarea de Reformă. Dar dacă răspunsul este Nu! (T 5, pg. 210, 211), atunci ar trebui să examinăm imaginea profetică cu dorința de a găsi acolo Mișcarea de Reformă. Mai multe informații despre aceasta sunt date în broșura *The Church and the Remnant*.

Germania și Austria

I – Începutul și primele experiențe

La începutul Primului Război Mondial, sub presiunea situației politice, după cum s-a arătat mai înainte, nu numai conducătorii lucrării din Germania, ci și Guy Dail, secretarul Diviziunii Europene a AZȘ și Louis R. Conradi, președintele Diviziunii Europene, au publicat declarații oficiale afirmând că adventiștii germani ar trebui să servească în calitate de combatanți. Cităm din lucrarea lui Jacob Michael Platt, *Istoria mișcării adventiste din Germania*, pg. 256-258:

„Întrucât guvernul german nu a acceptat poziția inițială a bisericii, conducătorii adventiști germani, (L.R.) Conradi, (H.F.) Schubert și Guy Dail au trimis o petiție Ministerului de Război în Berlin în iulie 1924, cerând ca bărbații adventiști să fie liberi

Polonia și Cehoslovacia

I – Începutul

Înainte de Primul Război Mondial, Biserica Adventistă învăța că un creștin nu poate asculta de legea lui Dumnezeu în timp ce îndeplinește serviciul militar. Și, întrucât poruncile lui Dumnezeu erau puse în discuție, purtarea de arme a fost un test de credințioșie în biserica AZȘ din Polonia. Dar, atunci când a izbucnit războiul, a avut loc o schimbare fundamentală. Conducătorii au fost primii care au făcut compromis cu statul. Temându-se pentru propria lor viață, au consimțit să încalce Decalogul pentru a împlini cerințele puterilor. Ei au încercat, într-un mod șiret, să-i forțeze pe toți membrii să primească noua poziție. Dar nu toți au fost induși în eroare când era trădată cauza lui Dumnezeu. Pentru o minoritate era clar că se întâmpla ceva rău în biserică, iar ei s-au ridicat să lupte pentru credința care a fost dată odată pentru totdeauna.

Ungaria

I – Începutul și experiențe timpurii

Poziția de combatant adoptată de Biserica AZȘ la începutul Primului Război Mondial a provocat o criză și în mijlocul credincioșilor adventiști din Ungaria. De la sfârșitul lui 1914 sau începutul lui 1915, a fost o mare agitație cu privire la faptul dacă purtarea de arme era în acord cu legea lui Dumnezeu, iar credincioșii în întreita solie aveau păreri diferite în legătură cu această chestiune fundamentală. O minoritate a înțeles că schimbarea adoptată de biserică, de la „nicio participare” la „combatanță” (sau „libertate de conștiință” de a lua parte la luptă), afecta legea lui Dumnezeu și, de aceea, schimba poziția bisericii în fața lui Dumnezeu. Ei au văzut că pericolul față de care Spiritul Profeției avertizase biserica devenise un fapt împlinit:

19

România

I – Începutul și primele experiențe

Când au izbucnit ostilitățile în Europa (1914), conducătorii Uniunii Române a Bisericii AZȘ i-au încurajat pe membrii ei să ia parte la război, așa cum s-a arătat deja. Ca urmare, în biserică a existat o disensiune, iar minoritatea nemulțumită a fost exclusă.

Imediat după sfârșitul războiului, un grup de credincioși români care acceptaseră adevărul ca prizonieri de război într-un lagăr de concentrare rusesc, prin lucrarea lui Ion Gorun, s-au întors acasă la ei în România. Acești frați, împreună cu alți frați advențiști sinceri, ajunseseră la o înțelegere mai clară a adevărului prezent, în mod special cu referire la problema participării la război în

Acei care au venit din Bulgaria au fost foarte surprinși. Acolo, în acel timp poporul se bucura de libertate religioasă, cel mai important dintre drepturile omului. De aceea n-au putut înțelege de ce frații noștri erau persecutați în România. Ei s-au gândit: Evul

Delegați participanți la sesiunea Conferinței de Uniune, Dridif, 1935

Întrunire a fraților reformiști, Sibiu, 1939

Eroi ai credinței din România: aspru persecutați, condamnați pe nedrept și crud torturați în închisori și lagăre de muncă din cauza convingerilor lor religioase, acești frați și-au păstrat conștiința curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor

cluși imediat după ce și-au făcut de cunoscut poziția. Mai existau mulți alți frați care vedeau apostazia dar nu erau siguri ce dorea Dumnezeu ca ei să facă. Ei spuneau că au nevoie de mai mult timp ca să cerceteze problema mai profund. Au fost vărsate multe lacrimi. Chiar și predicatorii care i-au exclus pe frații reformiști au fost mișcați până la lacrimi. Unul dintre ei a spus în rugăciunea de încheiere: „Doamne, Tu știi totul. Dacă acești frați excluși sunt poporul Tău, atunci Te rugăm să ne ajuți să ne alăturăm lor. Iar dacă noi trebuie să continuăm ca popor al Tău, atunci Te rugăm să ajuți aceste suflete să se întoarcă înapoi.”

Ghiță Manea

Ghiță Manea, un tânăr educat, a acceptat solia reformei în timpul Primului Război Mondial. El era responsabil cu lucrarea de publicație înainte de Mihai Streza. El a fost cel care a pregătit cartea noastră de cântări românească. Deoarece conștiința lui religioasă îi spunea că, acolo unde există o diferență între „Așa spune Domnul” și „Așa spune statul”, el trebuie să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni, el a fost condamnat la închisoare. După ce i s-a dat drumul, a petrecut o perioadă scurtă împreună cu succesorul lui în lucrarea de publicație ca să-l ajute. El a murit în 1925.

Mihai Streza

Ca tânăr, Mihai Streza, a absolvit o școală juridică. El a primit solia reformei între 1920 și 1921. Din cauza credinței sale, a fost respins de către părinții lui bogați, care făceau parte din biserică ortodoxă. El a lucrat în departamentul de publicație, unde a fost ajutat, o scurtă perioadă de timp, de fratele Ghiță Manea. Frații Manea și Streza au vândut o parte din pământurile lor – 12,5 de acri fiecare – și au folosit venitul pentru a cumpăra prima proprietate pentru Mișcarea de Reformă din România, și anume, casa pentru sediul Uniunii Române în București, unde lucrarea de publicație și-a avut începutul ei umil. Pregătirea lui Streza l-a calificat să fie editorul revistei Păzitorul Adevărului și el și-a îndeplinit datoriile până în 1944. Din 1925 a participat la mai multe sesiuni ale Conferinței Generale.

Din când în când ajută și lucrarea din alte țări (Bulgaria, Ungaria, Iugoslavia).

Fratele Streza a apărut adesea în fața curții ca să-i apere pe alți frați care erau acuzați că desfășurau activități religioase „ilegale”. Și de multe ori a reușit să-i scape sau să le reducă perioada de condamnare. Când și când trebuia să se apere și pe sine. De cele mai multe ori argumentele lui lucrau în favoarea lui, și el scăpa fără să fie condamnat. Dar, întrucât persecuția era o realitate cruntă în România, și el a petrecut o perioadă în închisoare din cauza credinței lui care i-a fost aspru încercată. Sănătatea a fost în mare măsură afectată în închisoare. Fratele Streza, unul dintre conducătorii noștri remarcabili, a murit în 1956.

Vasile Nagy

Acest frate a fost unul dintre pionierii de frunte. Ca predicator, el a fost închis de mai multe ori. În totalitate a petrecut 17 ani de închisoare, unde în cele din urmă a contactat TBC. Datorită sănătății sale șubrede, el a fost eliberat înainte de a-și ispăși toată pedeapsa. Dar, deși „eliberat”, el se afla și în continuare sub supravegherea strictă a poliției. Nu se mai putea mișca prin zonă. Chiar și în această situație, el l-a ajutat pe președintele Conferinței Uniunii până când a murit în 1984(?).

Gheorghe Sas

Fratele Sas a fost un predicator baptist timp de aproape 30 de ani. Deoarece nu s-a putut împotrivi influenței Duhului Sfânt, ochii lui au fost deschiși, nu numai față de adevărul cu privire la Sabat ci și față de tot adevărul (Ioan 16:13). Și, în cele din urmă s-a alăturat Mișcării de Reformă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Datorită poziției pe care a luat-o față de adevăr, el a trecut prin greutăți, persecuții, închisoare și torturi „pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos.” Refuzul lui de a călca legea lui Dumnezeu a adus asupra lui o mare încercare. În timpul războiului a fost închis într-un lagăr de concentrare. În total a petrecut în jur de 15 ani în închisoare. El a fost un lucrător silitor și un câștigător de suflete plin de succes. Ca predicator reformist, el a adus mulți oameni la Hristos și a organizat un număr de grupe și comunități. Fratele Sas a decedat în 1978 sau 1979(?).

Iugoslavia

I – Începutul și primele dezvoltări

Când s-a sfârșit Primul Război Mondial (1914 – 1918), în Biserica Adventistă din Iugoslavia a avut loc o mare tulburare. Conducerea bisericii încurajase membrii să meargă pe câmpul de luptă. Ei nu puteau face acest lucru fără să calce legea lui Dumnezeu. Această îndepărtare de la adevăr a provocat un protest din partea unei minorități, sub îndrumarea lui Paja Krajnjan, Rada și Tima Maletin și Zivan A. Janac.

Acei nonconformiști au început să viziteze bisericile adventiste în 1919 și au găsit în jur de 400 de membri îndreptați spre reformă. De fapt a început să aibă loc o reformă. Mulți necredincioși au fost convertiți în scurt timp. Dar acești frați nu hirotonisiseră predicatori la început. Așa că l-au contactat pe Milan Ostojic, un predicator hirotonit care locuia în Statele Unite. Fiind pe deplin informat despre ce se întâmpla în Iugoslavia, Ostojic a venit și a preluat conducerea lucrării de reformă.

Rusia

I – Începutul și primele experiențe

Când a început Primul Război Mondial (1914), conducerea bisericii AZȘ, care pe atunci avea sediul la Kiev, a trimis un comunicat guvernului rus, spunând că bărbații adventiști vor merge la război și că vor rămâne credincioși țarului (împăratului rus). În același timp a adresat o scrisoare circulară comunităților și membrilor individuali, instruindu-i să acționeze ca fii credincioși ai patriei. Aceasta a fost publicată în ziarul *Utrennaja Zvezda*, Nr. 45, 1914, sub titlul „Războiul și adventiștii din Kiev.”

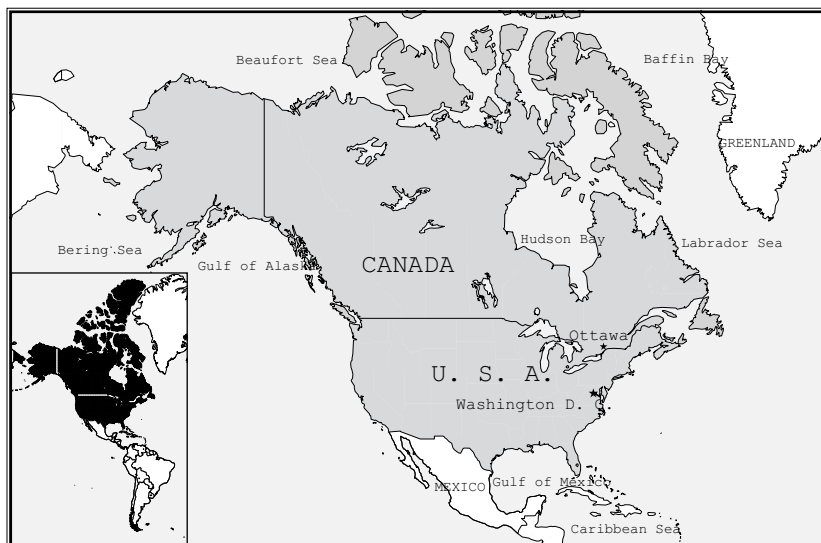
Adventiștii ruși țineau adunări de rugăciune cerându-I lui Dumnezeu să facă armata rusă victorioasă și ei erau informați că adventiștii germani se rugau ca Dumnezeu să dea victoria armatei germane. Pe câmpul de luptă, existau adventiști în ambele armate, care ascultau de poruncile ofițerilor lor. Ei făceau acest

Statele Unite și Canada

I – Începutul și primele dezvoltări

Toți cei din Conferința Generală și mulți conducători din biserica AZȘ din America știau că în Europa avusese loc o despărțire, dar ei au încercat să ascundă faptele reale de popor. Ei spuneau în mod repetat, în multe locuri, că se așteptau ca lucrarea din Europa să se fi prăbușit dar au aflat că „nu exista nicio despărțire, nu a dispărut nicio frântură, nimic nu a fost pierdut, totul era un întreg.” Este o politică nefericită aceea de a „încerca să acoperi soarele cu o sită.” Întrucât falsitatea nu poate sta în picioare prea mult timp, curând faptele evidente au devenit cunoscute, și tot mai mulți oameni au început să audă despre despărțire și despre Mișcarea de Reformă din Europa.

Brazilia

I – Începutul și dezvoltări de mai târziu

Primul lucrător reformist AZȘ care a pășit în Brazilia a fost A. Lavrik. Imediat după sosirea lui în decembrie 1924, el a început să lucreze pentru Domnul.

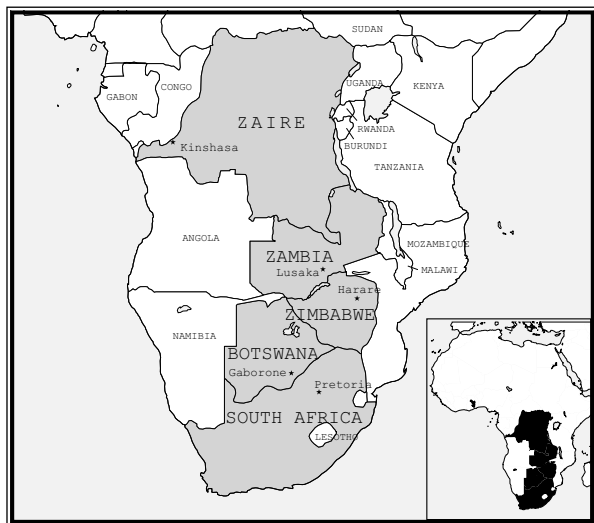
Înainte de sfârșitul lui 1927, un grup de adventiști îndreptați spre reformă a fost organizat în Nova Europa, statul Sao Paulo. În noiembrie al aceluiași an, s-a ținut o mică conferință de reformiști AZȘ – prima noastră conferință din Brazilia – în Vila Anastacio, o suburbie a orașului Sao Paulo. Au fost prezente în jur de 20 de persoane. Cu acea ocazie, C. Kozel, care a condus conferința, a făcut primul botez în Brazilia (5 noiembrie 1927). A. Cekan și tatăl lui au fost primii frați care au fost botezați la Mișcarea de Reformă din Brazilia. Atunci s-a organizat o mică grupă de nouă membri în Sao Paulo.

Africa de Sud

Noua poziție adoptată de Biserica AZȘ în Primul Război Mondial a fost ținută în secret și adventiștii africani au fost lăsați în necunoștință față de ceea ce se întâmpla în Europa. Dar Dumnezeu, a cărui milă ține în veci, nu i-a uitat pe acești credincioși. El a prevăzut o cale ca ei să cunoască adevărul.

S-a întâmplat ca în 1926, un adventist care lucra în biroul bisericii în Rhodsia de Sud (numită acum Zimbabwe) să găsească o mică broșură care fusese distribuită de frații din Europa. Acest angajat de la birou, T. T. Ndhlovu, a citit broșura și a devenit atât de interesat de conținutul ei, încât a scris imediat peste ocean ca să primească mai multe informații despre Mișcarea de Reformă. Întrucât și-a format o idee clară despre evenimentele care avuseseră loc în Europa, el a putut vedea în ele împlinirea acestor cuvinte profetice:

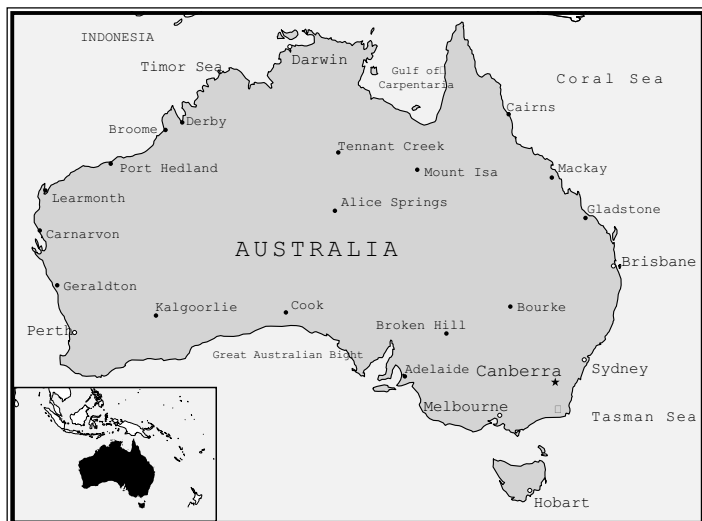
Australia

I – Începutul și experiențele de la început

Ca predicator hirotonisit, D. Nicolici și familia au venit în Australia în 20 octombrie 1938.

Primele lor programe din Sabat au fost ținute într-un parc, unde a participat numai o familie. Ei s-au stabilit într-o suburbie a Sydney-ului, NSW, și casa lor era adesea vizitată de cei care arătau interes față de solie. Mai târziu, când a fost cumpărat un cămin umil, el a devenit primul loc de adunare al unui mic grup de credincioși reformiști.

Înainte de a face pași pentru deschiderea unei activități misionare, fratele Nicolici, cu ajutorul cărții de telefon, a găsit Conferința de Uniune AZȘ la Wahroonga. El a fost îndrumat să participe la biserica din Stanmore.

Japonia

În Japonia, există grupări religioase variate – Shintoism (o religie indigenă populară), budism (12 secte principale) și creștinism. Creștinismul a fost introdus de misionarii spanioli în secolul XVI. În ciuda interzicerii creștinătății în secolul al XVII-lea, când a avut loc o mare persecuție și mulți au murit ca martiri, credința creștină nu a dispărut din Japonia. O rămășiță s-a ascuns pe mai multe insule și peninsule izolate. Ei au format satele „creștinilor ascunși” până când a fost interdicția a fost anulată în 1873. În 1970 existau mai mult de 800.000 de creștini.

Noi am arătat întotdeauna un interes misionar față de Japonia, dar întrebarea noastră repetată: „Cine se va duce acolo?” a rămas fără răspuns timp îndelungat, până când Noboru Sato s-a alăturat bisericii noastre în Brazilia.

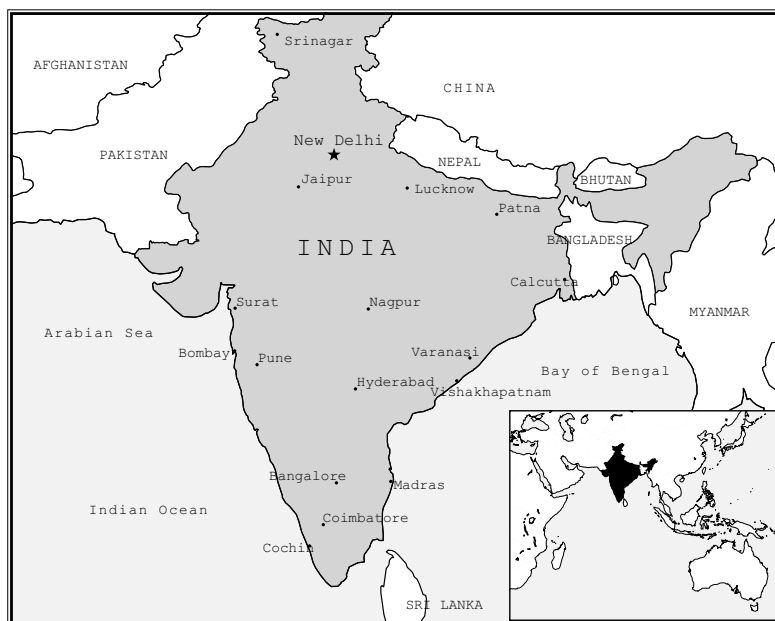

India

I – Începutul

India a făcut întotdeauna parte din planurile noastre misi-onare dar, până în 1958, nu a putut merge acolo niciun repre-zentant. Atunci fratele D. Nicolici a luat legătura cu câțiva cre-dincioși AZȘ cu idei reformatoare din Ranchi, Bihar. Deși câțiva s-au hotărât de partea Reformei, nu se putea spune că în acea zonă aveam o lucrare organizată, care progresa.

Din 1966, am avut reformiști și în Kottayam, Kerala dar tot nu exista progres în salvarea de suflete.

Cuprins

Prefață	3
Introducere	5
1. Conferința de la Minneapolis și urmările ei	9
2. Afară din Babilon și din Egipt	18
3. „Opus oricărui principiu”	23
4. Mari încercări în fața poporului lui Dumnezeu	31
5. 1914 - 1918 – Marea criză	37
6. 1919 – Adunare preliminară în Elveția	56
7. 1920 – O încercare de împăcare	59
8. Elemente instabile	71
9. 1921 – Conferința internațională de la Wuerzburg, Germania	75
10. 1922 – Încercând un apel către Delegația Conferinței Generale	86
11. Sesiunile noastre ale delegației CG	92
12. Numele bisericii noastre	143
13. Lucrarea noastră internațională	

Europa

14. Germania și Austria	188
15. Țările de Jos	245
16. Polonia și Cehoslovacia	248
17. Estonia	270
18. Ungaria	279
19. România	301
20. Iugoslavia	360
21. Bulgaria	378
22. Rusia	389
23. Italia	432
24. Franța	438
25. Peninsula iberică (Portugalia și Spania)	442

America de Nord

26. Statele Unite și Canada	450
---------------------------------------	-----

America de Sud

27. Brazilia	458
28. Argentina, Bolivia, Chile, Paraguay, Uruguay	497
29. Columbia, Ecuador, Peru, Venezuela	517

America Centrală și Indiile de Vest

30. America Centrală	540
31. Mexic	547
32. Republica Dominicană	555

Africa

33. Africa de Sud	560
34. Nigeria	572
35. Kenya	577
36. Angola	581
37. Mozambic	585

Asia, Australia și Insulele din Pacific

38. Australia	590
39. Filipine	606
40. Indonezia	615
41. Japonia	619
42. Coreea de Sud	623
43. India	630
44. Sri Lanka	645
45. Myanmar	650
46. Polinezia franceză	654

Apendice

47. O reformă profetizată	660
48. Cea mai controversată problemă	664
49. Două grupe adventiste diferite	671